

Simándi Ágnes alig húszévesen, a fölismert és megérintett egyszerűség erényével, epigrammatikus tépettségű verseivel lép elénk. Nincsenek versszakai; a nedvtelen, kopogó indulatok között lélegzetvételnymi szüneteket tart. S minden lélegzet után más és más égtáj felé fordulva, elmondja majdnem keserű, majdnem dallamtalan, mégis, az *egészen kimondott* szavak villanásnyi örömétől megvilágított panaszait. Leplezhetetlenül fiatal. Szenvedései verseinél korábbiak; fogantató erejük. Ez lehet a gyökere mondatai zártságának, bánata őszinteségének és „fájó térdre kényszerítő” hite bizonyosságának. Talán igaza van, hogy „a vár bevehetetlen”; az ostrom pedig abbahagyhatatlan. S miközben „sikátorai” előtt, alkonyatkor, a másnapi rohamra készíti fegyvereit, ne feledkezzék meg a hosszú, mély, bársonyos, fényes énekekről sem.

(V. P.)

Próféta

a hegyekről füst száll
a fák ijedt titkukat susogják
a világot nem lehet megtagadni.
csak mint az érett gyümölcsöt
leszakítani
s a bűnt
vállrándítva rúgd tovább —
aki játszani tud
ismeri a lélek barlangjának titkát
aki nevetni tud
az a lépcsőről soha nem zuhan le
vannak még szavak
és mozdulatok
csak fölöslegések —
nem igaz — hogy nincsen kút
mely kiapadhatatlan
nem igaz — hogy nincsen víz
mely sírás után
lemossa a ráncokat
késni nem bűn — csak elfordulni —
az ég alatt kiáltok —!
hiszen az égből kaptam szavam.

Visszatérni

álmok és hazugságok sodortak
messze a parttól
hol ifjúságom tiszta tüze ég —
vágynom tenyered
őszinte melegére
szádból tanultam
a szót
felédés — ébrenlét határán
csak anyaöleket
kezeket
és csendes mosolyokat látok —
úgy szeretnék még egyszer
visszatérni játékaim romjaihoz
— hogy újra megtalálj Atyám.

Trisztán lázadása

akit sebeibe zártak
sebei foglya már —
és mégis kiáltok
törvény és konvenciók
ellen
a vár fala bevehetetlen
hiába szorult
az omladék bele
mert van hit
mely fájó térdeimre kényszerít:
míg élek
addig nem veszttem el.

Várakozás

a tájat kerestem
ahol kezünk először
összeért
a szót kerestem
melynek színesvirágú titka
először nyílt ki
ajkamon —
a mozdulatok már elhagytak.
úgy érzem évszázadok óta
állok így az ajtóban
és csak Téged várlak
hogy elinduljunk az útra.
Agnus Dei
két gyönyör között
sikátoraimba
hullva
megtörtetésem evangéliumát
hűen őrzi
egy néma angyal —
Isten Báránnya
könyörögj érettem.